

Úroveň	3. a 4. úroveň / průzkumník a objevitel
Třída	3.–5. ročník
Časový odhad	Cca 40 minut, záleží na rychlosti čtení
Rozvíjená dovednost	Čtenář porozumí textu a zhodnotí informace
Pomůcky	Papír, tužka, pracovní list
Zdroj	ULF, Stark. <i>Kouzelné tenisky mého kamaráda Percyho</i> , ilustrace Žabková Aneta, přeložila Somogyi Viola, Portál, 2015, Praha, ISBN 978-80-262-0948-0
Téma	Přátelství, kouzlo

Jak postupovat

Aktivita ke knize *Kouzelné tenisky mého kamaráda Percyho* obsahuje krásné téma – přátelství/kamarádství.

Začněte tím, že doprostřed čistého papíru napíšete do kroužku heslo MŮJ KAMARÁD, využít můžete pracovní list. Vybídněte dítě, aby se zamyslelo nad věcmi, které s přátelstvím souvisejí, a zapsalo je na papír. Naveďte jej, o čem může v souvislosti s přátelstvím přemýšlet: jaký význam má přátelství/kamarádství v jeho životě, jaké vlastnosti má mít správný kamarád, co rádo s kamarády podniká, s čím se jim svěřuje nebo také zda sebe samo považuje za dobrého kamaráda a proč. Dejte mu pár minut, aby své myšlenky (heslovitě či větami) zapsalo (úkol 1).

Dítě tak vytvoří jednoduchou myšlenkovou mapu. Výsledek si společně můžete přečíst a diskutovat o něm. Dítěti můžete pokládat např. otázky:

Proč si myslíš, že by měl mít tvůj kamarád právě tyto vlastnosti?

Která/Které z vlastností je/jsou pro tebe nejdůležitější a proč?

Myslíš, že i ty máš vlastnosti, které by měl mít tvůj kamarád?

Jsou pro tebe kamarádi důležití? Proč?

Poté dítěti prozradte, že dnešní čtení je právě o přátelství, hrdinou knihy je desetiletý chlapec, který si našel nového kamaráda Percyho. A ten se rád chlubí, že má kouzelné tenisky.

První část čtení je na vás. Přečtete dítěti nahlas nejdříve první krátký úryvek z textu 1 (*Percyho tenisky*) a položte mu otázku, zda si myslí, že jsou boty opravdu kouzelné, a pokud ne, z jakého důvodu Percy hlavnímu hrdinovi tvrdí, že kouzelné jsou. Co tím asi sleduje? Názory dítěte nekomentujte a přečtete mu nahlas i druhý úryvek (*Můj fantastický bednobourák*).

Následně nechte dítě přečíst úryvek z knihy (text 2), může si číst potichu, nebo předčítat nahlas.

Jakmile dítě příběh dočte, předejte mu pracovní list s tabulkou a vyzvěte jej, aby na základě přečteného napsalo ke každé postavě její hodnocení a doložilo své názory zdůvodněním, popř. přímo citací z textu. K textu se může opakovaně vracet a i formulace dohledávat (úkol 1).

Aktivitu můžete ukončit společnou diskuzí o přátelství, o tom, jaké kamarády dítě má a jakým kamarádem je samo.

Úplně na závěr je vhodné vyzvat dítě, aby zhodnotilo svou aktivitu. Můžete využít jednoduché odstupňování na poslední straně metodiky. Je vhodné hodnotit aktivitu hned po ukončení činnosti, aby se děti sebehodnocení naučily. Nemusí to být nic složitého, důležité je činnost uzavřít.

Úkol 1: Zamysli se nad tím, jaký by měl být tvůj kamarád. Své myšlenky zapisuj heslovitě i celou větou. Vytvoř myšlenkovou mapu,

Můj kamarád

Úkol 2: Napiš svými slovy, jaké vlastnosti mají postavy z příběhu. Napiš alespoň tři ke každé z nich a krátce zdůvodni, proč si to myslíš.

JAKÝ JE?	PROČ SI TO MYSLÍŠ?
Hlavní hrdina/vypravěč	
Percy	
Uffe	

Text 1 (pro rodiče)**Percyho tenisky**

Nemohl jsem si pomoci a podíval jsem se na ně znovu. Takovéhle boty se totiž hned tak nevidí. Tkaničky měly roztřepené. Podrážky odchlíplé. Látka na svršku byla zbarvená do modra a odřená. Ze všeho nejvíc připomínaly sýry s modrou plísní, které táta občas nosil domů, protože miloval všechno, co pocházelo z Francie. Dokonce i podobně páchly.

„Tyhle tenisky jsou kouzelný,“ šeptal Percy.

„To snad ne,“ zašeptal jsem. „Jak kouzelný?“

Změřil si mě, jako bych byl mimino, co mu ještě nenarostl mozek.

„Zkrátka a dobře K-O-U-Z-E-L-N-Ý,“ opakoval. „Jak by jinak bylo možný, že mi to tak jde na kladině? Proč si myslíš, že se tak skvěle umím prát? Proč jsem tak šťastnej?“

„To kvůli těm teniskám?“ divil jsem se.

„No vida, jak ti to pálí,“ prohlásil Percy. „Ale slib mi, že to nikomu neprozradíš.“

Můj fantastický bednobourák

Můj bednobourák byl ze všech nejkrásnější.

Měl opravdický volant a plechové blatníky. Úplně vepředu byla ochranná mříž, která se na slunci stříbrně třpytila. Kromě toho na něm byly reflektory a měl sedadlo z pravé pěnové gumy. A pak ještě brzdu, kterou jsem většinou sešlapával až k podlaze, aby se bednobourák neřítíl tak rychle.

Táta bednobourák koupil od jednoho známého. Udělal to, když jsem ho jednoho dne poprosil, jestli by mi ho nepomohl postavit. Bylo to to nejvzácnější, co jsem měl. Obvykle se ho nikdo nesměl ani dotknout. Ale teď jsem ukázal na místo řidiče.

Text 2

„Chceš se svézt?“ zeptal jsem se Percyho.

Beze slova se posadil za volant. A já se vecpal dozadu za něj. Před námi se táhl nádherný strmý svah s mírnou zatáčkou doprava a s prudkou zatáčkou doleva pod most, po kterém jezdilo metro.

„Ale musíš řídit opatrně,“ vydechl jsem neklidně.

„Jasně že pojedou opatrně,“ přikývl.

A pak vystřelil vpřed.

„POSLEDNÍ JE POSERA!“ zaječel.

Uffe Rickberg a Klas-Göran vyjeli dřív než my, protože jejich bednobouráky byly lehčí. Ale ten můj ujížděl pořád rychleji, Percy se naklonil nad volant a zamžoural.

Vůbec nebrzdil.

Jabloně, kandelábry i poštovní schránky se míhaly kolem nás tak rychle, až se mi z toho točila hlava. Chytil jsem se Percyho bundy, abych nevyletěl ven.

„Teď je předjedeme!“ hulákal Percy.

V mírné zatáčce doprava už jsme byli všichni vedle sebe. Vtom ale Percy prudce stočil volant. Můj blatník zaskřípal a zaklínil se do předního kola bednobouráku Klase-Görana. A když se Klas-Göran pokusil uhnout, najel přímo do Uffeho bednobouráku! Oba vozy se vyřítily ze silnice a narazily do plotu.

Zbytek cesty jsem měl zavřené oči.

Otevřel jsem je, až když jsme úplně nehybně stáli před krátkým průchodem, nad kterým jezdil vlak metra.

„Vyhráli jsme,“ vykřikl Percy. „To je ale bourák!“

„Není úplně nejhorší,“ odpověděl jsem a vstal.

„Není úplně nejhorší,“ opičil se Percy. „Vždyť je to nejlepší bednobourák na světě!“

„Jen má trochu pošramocený blatník,“ prohlásil jsem ponuře.

„Na tom nezáleží,“ mávl Percy rukou.

Chvíli jsme ještě stáli vedle bednobouráku a nad hlavami nám rachotilo metro. Poskakovali jsme a ječeli z plných plic. Byla to nádhera.

Percy skákal a já jsem se díval na jeho tenisky.

Poslouchej, Percy, kde se dají takovéhle boty sehnat?“ řekl jsem, když přestal hopsat.

„Cože se dá kde sehnat?“ nerozuměl Percy.

„Kouzelné tenisky,“ vysvětloval jsem.

„To nevím,“ odpověděl Percy. „Dostal jsem je od táty. Druhý takový asi neexistují.“

„Hm,“ přikývl jsem. „Asi ne.“

Zrovna jsem chtěl bednobourák odtáhnout zpátky, když mě Percy zadržel.

„Počkej,“ řekl. „Ukaž mi nohy!“

Natáhl jsem k němu chodidlo.

„Takhle ne,“ zamračil se. „Sundej si ponožky a boty.“

Posadil jsem se na bednobourák a rozbízel si boty. Za svoje chodidla jsem se děsně styděl. Brácha mi totiž řekl, že jsou znetvořené. Že nemají klenbu a že mám navíc prsty na nohou jako brambory. Na koncích byly totiž kulaté jako hliněnky.

Jedna věc ale na mých chodidlech přece jen byla dobrá. Když jsem se vykoupal, mohl jsem si z chodidel sloupávat bílé kousky odumřelé kůže. To bráchovi připadalo jako báječná věc. Když jsem se nekoukal, položil ty kousky vždycky nahoru na žárovku v mojí noční lampičce. Když se žárovka rozpálila, začal se pokojem linout příšerný puch.

Percy mi ale z chodidel nic nesloupával.

Jen vzal jedno z nich do ruky. Maličko ho zmáčkł. A pak ho začal poměřovat, jako by byl prodavač v obchodě s obuví.

„Já to věděl. Padly by ti jako ulitý,“ prohlásil pak.

„Co by mi padlo?“ nechápal jsem.

„Ty tenisky,“ odpověděl Percy. „Ty moje kouzelný škrpály... Cože jsi říkal, že bys mi za ně dal?“

„Cokoli na světě,“ řekl jsem.

„Tak dobře,“ usmál se Percy. „Třeba si je budeš moct koupit.“

„Ty je chceš prodat?“

„Možná budu muset,“ prohlásil Percy pochmurně. „Začínají mi být malý. Děsně mě tlačej... tady na špičce. Vidíš?“

V tu chvíli jsem to uviděl. Nad palcem se udělala velká vyboulenina, které jsem si předtím nikdy nevšiml.

„No jo,“ protáhl jsem. „To nevypadá dobře.“

„Já vím,“ vzdychl Percy. „Chceš je teda ode mě koupit?“

„Jasně že chci,“ vyhrkl jsem. „Kolik stojí?“

Percy se zatahal za vlasy. Pak se na mě podíval. Podíval se na tenisky. Chvíli se dloubal v nose. Pak se zahleděl na bednobourák.

„Já nevím,“ řekl pak. „Jsou kouzelné... Druhé takové na světě nenajdeš... Musím se nad tím zamyslet. Co máš?“

„Mám bednobourák,“ odpověděl jsem.

„To jo,“ usmál se Percy. „Jenomže je trochu pošramocenej.“

Zamyšleně přejel rukou po blatníku. Pak se usmál.

„Ale mně bude prozatím stačit,“ řekl potom. „Protože jsi můj nejlepší kamarád. Třeba časem budeš mít ještě něco.“

„Ty jsi fakt skvělej,“ vydechl jsem. „Zítřka přinesu do školy další věci.“

„Zítřka je to v pohodě,“ přitakal Percy. „Hlavně na to nezapomeň.“

„Určitě nezapomenu,“ ujišťoval jsem ho.

A pak Percy odešel i s mým bednobourákem. Viděl jsem, jak mizí jako černý stín v oslepujícím světle za ústím podchodu. Zůstal jsem tam ještě chvíli stát a myslel na jeho tenisky, které budou už brzy patřit mně. Stál jsem tam, dokud maminka nezapískala na píšťalku, že mám jít na večeři.

Po večeři mi zavolal Uffe Rickberg. Většinou mluvíval jasným, radostným hlasem. Ale tentokrát ne. Hlas se mu jakoby třásl. Navíc to znělo, jako by byl nastydlý.

„Můj bednobourák je na cimprcampr,“ řekl.

„To je mi líto,“ odpověděl jsem.

„A navíc jsem se praštil do nosu,“ pokračoval. „Mám ho zalepenej obrovskou náplastí!“

„To fakt nerad slyším,“ řekl jsem.

„A Klas-Göran si natrhl ucho,“ pokračoval.

„Taková pekelná smůla,“ pravil jsem.

„Proč jsi mu svůj bednobourák půjčoval?“ zeptal se Uffe Rickberg. „Proč jsi mu říkal, ať jde s náma, i když já jsem ho tam nechtěl? Proč se s ním vůbec kamarádíš?“

„Protože je to můj nejlepší kamarád,“ odpověděl jsem.

V tu chvíli Uffe Rickberg praštil telefonem, až mi zalehlo ucho.

Na závěr si zkus zhodnotit svou aktivitu. Je vhodné hodnotit aktivitu hned po ukončení činnosti, dokud si vše dobře pamatuješ. Můžeš využít jednoduché odstupňování níže, aby ses sebehodnocení naučil/a.

Podařilo se mi vytvořit zajímavou myšlenkovou mapu na téma Můj kamarád. Ke každé postavě se mi podařilo napsat tři (nebo i více) vlastností. Vlastními slovy jsem zdůvodnil/a, proč si to myslím.

Podařilo se mi vytvořit zajímavou myšlenkovou mapu na téma Můj kamarád. Ke každé postavě se mi podařilo napsat alespoň jednu vlastnost, u které jsem zdůvodnil/a vlastními slovy, proč si to myslím.

Podařilo se mi vytvořit s dopomocí jednoduchou myšlenkovou mapu na téma Můj kamarád. Ke každé postavě se mi podařilo napsat alespoň jednu vlastnost, u které jsem s dopomocí zdůvodnil/a vlastními slovy, proč si to myslím.

Jak mě to bavilo?

